

вами три пъти по скъпо. Какво е това? мигаръ е прието у насъ?

Раздубевъ, както се виждало се готвилъ за бой.

— Мигаръ това не е право? извикалъ, Налитаевъ, силно: — мигаръ това не е чисто право което казахъ? Ако и да пропадахъ и въ такъвъ случай, говорилъ бихъ всякога право.

— То въ такъвъ случай—внъ! въ тази минута внъ! викалъ Раздубевъ съ побѣсенелъ гласъ. Внъ отъ моята магазия! Щото крѣкжти да не бѣди никога тукъ.

Налитаевъ на бързо грабналъ шапката си и пакета, за който му порѣчалъ Раздубевъ да го занесе на Надежда Петрова и изведнѣжъ излѣзълъ изъ вратата.

— Това превъсходи всичкитѣ ми очаквания! изговорилъ Налитаевъ, който съ бързи крачки и съ пакетъ въ рѣцѣ вървѣлъ по трапуара. — Още и шестъ часа нѣма отъ когато сжмъ починалъ да говоря право—и ето че сжмъ лишенъ вече отъ наслѣдство, за скарванието ми съ чичо. Изгубихъ мѣстото си въ този същия денъ, когато кариерата ми се уголѣмяваше... Съ какво всичко това ще се свърши? Може бы и Катерина Павлова, да се откаже отъ мене, ако захвана да ѣ говоря право. Азъ почнахъ да мисля, че могатъ да мя закарать въ дома на лудитѣ.